

ZTC

ZONA TEMPORALMENTE CONTROLADA

CONTEXTO 1: ESPAZO-TEMPO GLOBAL
O actual proceso de proliferación dos sistemas de videovixilancia como forma de control do espazo urbano parece debido principalmente a dous factores: por unha banda, a máis dunha década de aplicación de políticas do medo post-11S por parte de gobernos, medios de comunicación e institucións capitalistas (o que calou profundamente nas formas de vida e aspiracións das clases medias propietarias), e por outra, aos rápidos avances tecnolóxicos do sector dixital, que supuxeron un abaratamento progresivo destes dispositivos ata os converter en obxectos de uso masivo.

A día de hoxe, e simultaneamente á difusión destes sistemas en todas as cidades do mundo, estanse a desenvolver múltiples investigacións (xa aplicadas total ou parcialmente) centradas no aumento das súas capacidades, tanto no que se refire ao uso para a vixilancia urbana das tecnoloxías biométricas (como o recoñecemento facial) e outros novos programas de procesamento de imaxes (como o recoñecemento automático de matrículas), como sobre os dispositivos portadores destes software, neste caso case sempre desde o mundo militar (como os famosos drones capaces de recoñecer e asasinar persoas en calquera lugar do planeta).

Un verdadeiro submundo en pleno auge e transformación que, ademais dun negocio multimillonario, acaba xerando outros procesos arredor das consecuencias derivadas do uso masivo destes sistemas nos espazos públicos: desde todo tipo de publicacións, encontros, exposicións ou revistas científicas especializadas (como Surveillance & Society), ata toda unha cultura antagonista promovida por cidadáns para os que a utilización indiscriminada destes dispositivos é claramente abusiva e coercitiva. Unha cultura que xa empezou a xerar certas organizacións activistas, eventos colectivos e moita información compartida sobre protocolos de denuncia das súas

irregularidades, cartografías da súa situación nas cidades, e métodos de inhabilitación destes sistemas cos que explicitar o forte revestimento social que suscitan.

Volviendo ao espazo urbano, as cámaras de videovixilancia son elementos cunha potente e inusual presenza na cidade porque a súa obxectividade é radicalmente performativa (en Middleborough xa se colocaron cámaras con altolantes a través dos cales se informa en tempo real os cidadáns que están "a facer algo mal"...), impoñendo un sistema de hipervisibilización-invisibilidade que, sen ter que afondar moito en Foucault, distorsiona a percepción e vivencia do urbano en distinta medida que o que no seu momento ou lugar fan as miradas ocultas tras as ventás ou as orellas tras as portas, e que, como mínimo, require un debate público máis explícito e que inclúa a perspectiva urbanística como contraposición ás aspiracións das instancias propietarias.

Un debate que queda por agora nas áreas políticas locais, entre os defensores da viviancia como forma de liberdade a través da seguridade (obxectiva e fundamentalmente, subxectiva), e os da liberdade a través da intensificación da vida urbana como forma de seguridade en si mesma.

CONTEXTO 2: ESPAZO LOCAL
Ademais desta actualidade xenérica, o interese da videovixilancia como tema de traballo xorde tamén do propio contexto de Santiago de Compostela, debido á condición globalizada do seu centro histórico, un claro exemplo de área urbana no que a súa capacidade de atracción turística xerou un consenso infantil en torno á necesidade de control como forma de asegurar a normalidade das cousas esperada por veciños e visitantes.

Un proceso, o da globalización de determinados fragmentos do planeta, ante o que o pensamento urbanístico non fixo máis que formular escenarios desconflictivados, estables e recoñecibles, nos que os fluxos económicos globais poidan redistribuírse entre os comerciantes locais a través das rendas do turista medio internacional; un atrezo temático sempre necesario para ese tipo de viabilidade económica que moitos outros territorios galegos contemporáneos son acusados de poñer en perigo a través do mal chamado teísmo.

Ademais de recomendar unha lectura transversal dos numerosos estudos sobre os procesos de xentificación, turistificación ou disneyficación que transformaron nas últimas décadas moitos centros históricos de todo o mundo, hai unha cuestión que nos gustaría deixar clara: é moi urxente identificar cales son as achegas non económicas destes procesos globalizadores (produtores como mínimo

ZTC é un proxecto sobre a videovixilancia coma dispositivo de control e coma forma de comunicación expandida.

Instalación de *ergosfera* para a "Zona "C" comisariada por *Cristina Canto*.

Santiago de Compostela
Nov 13 - Feb 14

de certa diversidade de persoas, modos de vida, materialidades e ambientes en xeral a escala ultra-local que poderían estar a ser coartadas pola hiperseguridade e a videovixilancia, para, a partir de aí, descubrir e debater se en realidade estes dispositivos son inevitablemente consubstanciais aos interesantísimos procesos nos que o local se supedita ao global. É absolutamente inaceptable que continúen sendo unicamente as empresas transnacionais tipo McDonald's ou Fnac as que investiguen de forma activa (construíndo lugares) o que queira que sexa unha espacialidade global, compartida e de uso público.

CONTEXTO 3: TEMPO LOCAL
Por último, outro dos factores contextuais desta temática é a súa especial actualidade en Santiago, polo papel central que representaron as gravacións de cámaras de vixilancia en varios sucesos hipermediticos nos últimos meses. Unha serie de casos nos que quedou claro o entusiasmo xeral da opinión pública coa videovixilancia como ferramenta neutral (cuxas interferencias co social poden considerarse inapreciables) que nos permite telespectar accidentes impactantes ou participar en bochornosos xuízos paralelos baseados na filtración á prensa deste tipo de imaxes.

Non só son entón o Estado e o Mercado as instancias plenamente satisfeitas con este modelo de seguridade, senón tamén unha boa parte da cidadanía comodamente instalada no Santiago "plató de televisión". De aí que este proxecto formule directamente a confrontación coa destrución como discurso, ante a demostrada dificultade de traballar coa vía legal (evidentemente máis aceptada pola opinión pública, pero sen validez conceptual como vía de pensamento): o Movemento polos Dereitos Cívís leva anos loitando contra a videovixilancia nos espazos urbanos galegos apelando á Lei de Protección de Datos (a través de denuncias baseadas na situación irregular

das cámaras, na inexistencia das motivacións requiridas para legalizar a súa instalación, ou en defectos de forma burocráticos) e o proceso de proliferación destes sistemas non se ralentizou en absoluto.

CONTEXTO 4: FUTUROS INMEDIATOS
Pódese pensar que os sistemas de videovixilancia son completamente superfluos e que só funcionan como placebo tranquilizador para os seus consumidores, mentres para o resto de cidadáns non significan nada. Unha perspectiva moi dubidosa porque implica a neutralidade de todo detalle urbano (obxectos, materialidades, símbolos, estéticas, etc.) con respecto ás formas en como se viven os espazos; e porque ademais, xa sabemos que os procesos de substitución das relacións humanas pola mirada distante desde estes dispositivos tende a xerar disparates como a instalación de cámaras nos colexios para tranquilizarnos ao poder comprobar en todo momento se os nosos fillos e os seus profesores están a representar ben os seus papeis.

Tamén se pode pensar que non ten por que ser negativa a existencia de diferentes gradacións de control na cidade, sempre e cando a redistribución das funcións urbanas segundo os seus requirimentos de vixilancia non derive en exclusións asimétricas impostas (lugos definidos unicamente pola capacidade económica dos seus habitantes). Neste sentido, serían as posibilidades produtivas destes ámbitos urbanos "retransmidos" as que esquivarían a nosa atención para imaxinar novos protocolos de hackeo e intensificación cos que relacionarmos con estes xa tradicionais veciños da cidade, reapropriándonos das súas cualidades comunicativas e da súa capacidade de creación de escenarios urbanos transmediáticos.

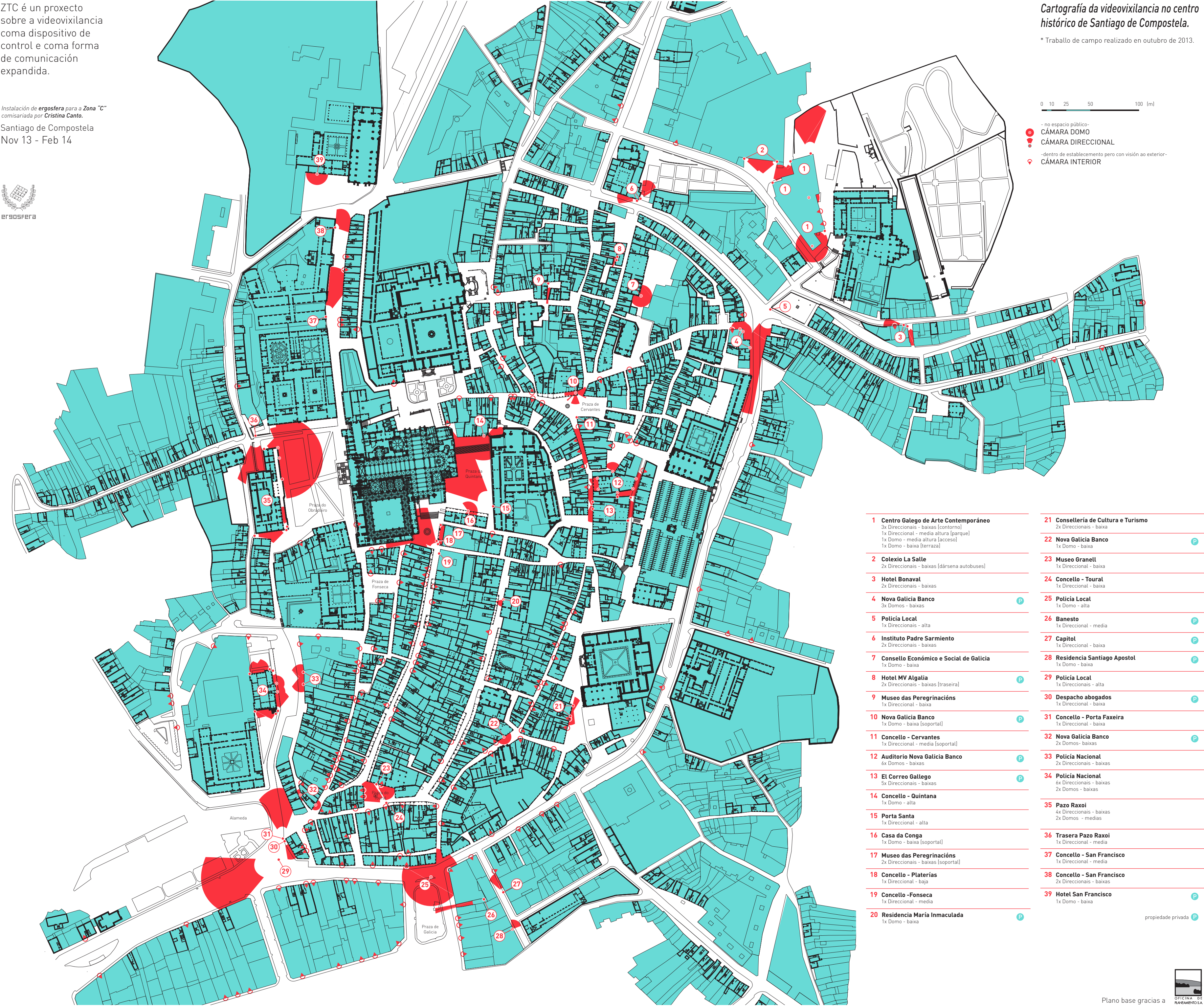
A cuestión inquietante é pensar nun futuro próximo se continuamos por esta deriva e non avanzamos nese outro sentido produtivo, porque entón a única pregunta que xorde é a de se é necesario facer todo o que podemos facer; ¿compensa realmente dotarmos dunha ferramenta que non reduce significativamente os crimes, pero que levada ao extremo podería servir como forma de control e persecución de todo o considerado indeseable en cada momento?, é dicir, ¿ten algún sentido, sabendo como sabemos que pronto se poderán interconectar as cámaras de toda unha metrópole e recoñecer as caras dos seus habitantes, e coñecendo un pouco a historia recente e os procesos actuais de auge das políticas xenófobas, que deamos pé a esa posibilidade de eliminar as sombras da cidade?

Ergosfera, novembro 2013.

ztc.ergosfera.org

Este documento, con licencia Creative Commons Atribución - Compartir Igual 3.0 Unported, pode descargarse libremente dende a web do proxecto ZTC: ztc.ergosfera.org

Cartografía da videovixilancia no centro histórico de Santiago de Compostela.

* Traballo de campo realizado en outubro de 2013.

0 10 25 50 100 (m)

- no espacio público- CÁMARA DOMO
- CÁMARA DIRECCIONAL
- dentro de establecimiento pero con visión ao exterior- CÁMARA INTERIOR

1 Centro Galego de Arte Contemporáneo
3x Direccionais - baixas (contorno)
1x Direccional - media altura (parque)
1x Domo - media altura (acceso)
1x Domo - baixa (terrazza)

2 Colexio La Salle
2x Direccionais - baixas (dársena autobuses)

3 Hotel Bonaval
2x Direccionais - baixas

4 Nova Galicia Banco
3x Domos - baixas

5 Policía Local
1x Direccionais - alta

6 Instituto Padre Sarmiento
2x Direccionais - baixas

7 Consello Económico e Social de Galicia
1x Domo - baixa

8 Hotel MV Algalia
2x Direccionais - baixas (traseira)

9 Museo das Peregrinacións
1x Direccional - baixa

10 Nova Galicia Banco
1x Domo - baixa (soportal)

11 Concello - Cervantes
1x Direccional - media (soportal)

12 Auditorio Nova Galicia Banco
6x Domos - baixas

13 El Correo Gallego
5x Direccionais - baixas

14 Concello - Quintana
1x Domo - alta

15 Porta Santa
1x Direccional - alta

16 Casa da Conga
1x Domo - baixa (soportal)

17 Museo das Peregrinacións
2x Direccionais - baixas (soportal)

18 Concello - Platerías
1x Direccional - baja

19 Concello - Fonseca
1x Direccional - media

20 Residencia María Inmaculada
1x Domo - baixa

21 Consellería de Cultura e Turismo
2x Direccionais - baixa

22 Nova Galicia Banco
1x Domo - baixa

23 Museo Granell
1x Direccional - baixa

24 Concello - Toural
1x Direccional - baixa

25 Policía Local
1x Domo - alta

26 Banesto
1x Direccional - media

27 Capitol
1x Direccional - baixa

28 Residencia Santiago Apostol
1x Domo - baixa

29 Policía Local
1x Direccionais - alta

30 Despacho abogados
1x Direccional - baixa

31 Concello - Porta Faxeira
1x Direccional - baixa

32 Nova Galicia Banco
2x Domos - baixas

33 Policía Nacional
2x Direccionais - baixas

34 Policía Nacional
6x Direccionais - baixas
2x Domos - baixas

35 Pazo Raxoi
4x Direccionais - baixas
2x Domos - medias

36 Traseira Pazo Raxoi
1x Direccional - media

37 Concello - San Francisco
1x Direccional - media

38 Concello - San Francisco
2x Direccionais - baixas

39 Hotel San Francisco
1x Domo - baixa

propiedade privada

Plano base gracias a

Guía de métodos de inhabilitación de sistemas de videovigilancia

O seguinte documento foi composto tomando como base a "Guía para a destrución de circuitos pechados de televisión (CCTV)" elaborada polo colectivo norteamericano RTMark, actualizada por última vez en 2001, e reeditada por Fundación Rodríguez e Zemos98 en 2007. A partir deste manual, foise completando a compilación con achegas procedentes de intelixencias colectivas difundidas a través de internet por todo tipo de persoas e organizacións: propostas anónimas, estudos científicos, proxectos artísticos e, sobre todo, prácticas activistas desenvolvidas globalmente.

Neste sentido, o tempo entre o establecemento nas nosas sociedades dos avances tecnolóxicos e a aparición de movementos críticos e análises independentes sobre os cambios que introducen nas nosas vidas cada vez máis curto. Na actualidade, e paralelamente á proliferación dos sistemas de videovixilancia derivada das políticas do medo post-11 S e do seu abaratamento progresivo ata converteríense en obxectos de uso masivo, foise desenvolviendo toda unha cultura colaboradora na que se comparte información e ferramentas arredor da inhabilitación destes dispositivos.

Unha cultura que promove convocatorias de concursos para destruír cámaras (como CamOver en Alemaña ou o First Annual Security Cam Hunting Contest nos Estados Unidos); na que vorden organizacións activistas cuxo principal obxectivo son os sistemas de vixilancia (como Captain Gatso / MAD en Inglaterra, Barefoot Bandit Brigade en Seattle ou Un barrio feliz en Lavapiés); que mantén fíos en foros dixitais onde se debaten ideas sobre problemas como a altura das cámaras ou a análise da potencia necesaria para que un láser poida causarlles danos irreparables; que produce múltiples procesos de cartografía do grao da súa situación nas cidades ou guías recompletorias de métodos de destrución como a que serviu de base para esta; que provoca que dous dos subapartados na entrada CCTV da Wikipedia sexan "Hacking and video art" e "CCTV camera vandalism"; e que mesmo chega a xerar mitos ou personaxes heroicos como o

"spiderman de Barén", capaz de escalar os grandes mastros onde se colocan as cámaras gobernamentais.

A partir de toda esta información realizouse unha selección centrada nos métodos "activos" para inhabilitar sistemas de videovixilancia (dende os que se basean na obstrución da visión das cámaras ou na intervención sobre algun dos seus compoñentes -cableado, caixas de rede, lentes etc.-, ata os sistemas para arrancar e levar as cámaras ou directamente destruílas), deixando fóra polo momento tanto os métodos relacionados con algún tipo de hackeo informático (acceso ás cámaras, control interno dos dispositivos, indicios de frecuencia, etc.) como as técnicas "pasivas" para impedir o recoñecemento mediante lentes infravermellas ou deformadores faciais.

Desta selección final, e xa en termos prácticos, elaborouse unha clasificación a través de fichas que reflicten o grao de dificultade física e técnica de cada un dos métodos, así como as consecuencias legais ou os custos económicos derivados da súa posta en práctica, de forma que se facilite unha análise complexa da cuestión baseada nas posibilidades de cada situación urbana e no perfil de cada hipotético usuario da guía.

* A publicación deste documento ten unha finalidade exclusivamente investigadora, polo que os seus autores non son responsabilizámos do uso que fagan outras persoas de calquera dos seus contidos. Se difundimos esta información é unicamente porque nos parece cultural e politicamente relevante.

** As ligazóns ás fontes orixinais destes contidos, así como a descarga dunha versión desta guía imprimible noutros formatos e idiomas, poden encontrarse no blog TARGET CCTV: cic.ergosfera.org/target_cctv

Ergosfera, novembro de 2013

De cámaras CCTV e obsesións colectivas

José Ángel Brandariz
UDC / Grupo de investigación ECRM

Que hai ao outro lado dun cámara de vixilancia urbana (CCTV, polo frecuente acrónimo en inglés)? Se un, na liña dunha bela imaxe do filme Vacas (J. Medem, 1992), puidese mirar ao outro lado dunha CCTV empregada para o control urbano vería moitos elementos relevantes do noso actual xeito de vida colectiva. Sen dúbida vería a súa innegable influencia na redefinición das cartografías cidades, condicionando os fluxos e o uso do urbano, e pretendendo unha visibilidade constante dos espazos comúns. Vería tamén os coñecidos problemas que o seu emprego xera en materia de garantía da intimidade e privacidade das persoas. Do mesmo xeito, podería tamén ver a revolución e a revolución tecnolóxica nas transformacións dos modos de pensar e conxugar a vida colectiva.

Non obstante, se un puidese mirar a través dunha CCTV, vería algo máis. Seguramente podería percibir tendencias de pensamento do social que escapan a unha ollada superficial a unha desas cámaras. Lograría responder a preguntas xenealóxicas e teleolóxicas que comezasen por para que ou por que.

Podería se cadra intuír que a tecnoloxía incide de xeito manifesto sobre os xeitos de conformar o vivir en común, pero que é dúbidoso que sexa quen, por si soa, de sobredeterminar o social. As CCTVs colonizan as nosas

cidades porque o noso modo de existencia as ten convocado. Un modo de existencia obsesionado, evidentemente, pola hipervisibilidade constante, como se tivesemos logrado, dous séculos despois, facer realidade a distopía panóptica benthamiana, só que non nun pequeno espazo de reclusión e castigo, senón en boa parte dos espazos públicos (e privados).

Esa distopía benthamiana tense feito realidade nun tempo caracterizado polos temores e pola omnipresencia da idea de risco. As sociedades probablemente máis seguras da Historia son tamén as máis obsesionadas polo risco, isto é, pola probabilidade de verificación de perigos que podan ameazar aos diversos aspectos da nosa seguridade, individual e colectiva.

Do mesmo xeito, a distopía do vixilancia mediante CCTVs fálanos dunhas ansiedades de control relacionadas coa transformación do tempo e do espazo. Como ben apunta Deleuze, os temores contemporáneos reclaman un control ubico e *just in time* (inmediato), que sexa quen de gobernar a distribución das zonas de inclusión e exclusión que estrían os mapas do urbano. Todo iso, tanto ou máis que a tecnoloxía, é o que nos ten feito dar vida ao panóptico cidadán das CCTVs.

Ao outro lado dunha cámara CCTV estamos nós. Nós, e as nosas obsesións colectivas.

Videointelixencia. Cara ao código fonte audiovisual

Man_Hauser
Filósofo / Alg-a Laboratorio

"No Espazo do saber, o logocentrismo do Territorio perdeu a realidade. A imaxe, adaptada a dispositivos de mando sensoriomotores, plástica, interactiva, multidimensional, pode escapar ao destino de fascinación que lle trazaba a mercadería e converterse nun dispositivo de vixilancia, de coñecemento e de invención máis poderosa que o texto". Intelixencia Colectiva. P. Levy

Debera ser un feito acreditado que as sociedades disciplinarias que describe Foucault desenvolveron, como dende dentro e novas técnicas e estratexias, que dan lugar a novas formacións. Son as sociedades de control, como cita Deleuze no seu *Post-Scriptum*, nas que a disciplina antes exercida de xeito explícito e centralizado tende a diluírse, infiltrarse, interiorizarse e multiplicarse no tecido social.

Efectivamente, en vez do gran control centralizado na torre do panóptico, unha disseminación das técnicas e estratexias de poder e captura, que xa non pasan por unha burocracia de xestión senón que se exercen dun xeito máis sutil, sen imposición explícita, en letra pequena, reservándose certos dereitos na penumbra.

Grávase nos en conversacións telefónicas, operacións bancarias, redes sociais; estatísticas que se venden a Empresas e Estados. Sociedade na que se tornan reversibles moitos dos contrarios que sustentan a base mesma do social: a distinción público/privado. Que facer?

Definimos a intelixencia como a capacidade para relacionarse coa información; ao contrario do sabio, a

Compostela: mostra da inaplicación da normativa sobre videovixilancia para lograr a "sensación subxectiva de seguridade"

Renato Núñez
CIG / Dereitos Cívís

As cámaras de videovixilancia de Compostela son un exemplo da inutilidade dunos dispositivos que, en teoría, teñen por obxectivo garantir a seguridade cidadá, máis que entra en conflito co dereito á imaxe das persoas (artigo 18 da CE) que circulan polas súas rúas. Ese conflito fai que exista unha normativa específica que deixa moi claro cales son as condicións que se deben dar para a súa instalación.

Na cidade non se cumpríron e seguen sen cumprirse moitos dos requisitos de distancias para a súa autorización, cando a norma non permite a súa posta en funcionamento nesas condicións. Deixouse caducar a autorización e mantivéronse funcionando as cámaras sen os perceptivos permisos.

A pesar das numerosas incorreccións detectadas durante o proceso de instalación das cámaras, o máis grave é a falta dos principios de idoneidade e proporcionalidade que xustificarian a existencia deses dispositivos nas nosas rúas.

As cámaras non son proporcionadas para evitar os delitos na nosa cidade, pois Compostela ten uns índices baixísimos de delincuencia e vandalismo segundo as estatísticas da Delegación do Goberno e, polo tanto, a mera vixilancia dos Corpos e Forzas de Seguridade debería ser suficiente para garantir a convivencia e seguridade nesta cidade.

Por outro lado, non semella que as videocámaras sexan ideónas para os fins perseguidos, pois non son eficaces para evitar os pequenos furtos e actos de vandalismo que se seguen dando en Compostela. Tanto é así que na Praza do

Obradoiro, con varias cámaras de videovixilancia, xa desapareceu en dúas ocasións unha placa conmemorativa que se encontra anclada no centro da praza. Por outro lado, na Praza do Toural, déronse roubos sen que as cámaras serviran para identificar os responsables.

Mesmo chegaróñse a utilizar cámaras de tráfico, que non necesitan autorización para a súa instalación, para gravar concentracións de sindicatos vulnerando claramente o obxectivo das mesmas.

É máis, déronse varios casos nos que se solicitou o acceso ás gravacións para aclarar situacións de furtos sen que o Concello de Compostela permitira o teleseguimento imaxes alegando que as cámaras non estaban funcionando.

Sen embargo, nalgúna das veces que se puido acceder ao centro de pantallas das cámaras da cidade púidose ver perfectamente como funcionan. Permitindo o visionado e gravación de todos os nosos movementos polo centro. Como paseamos coa nosa familia, con quen falamos, onde compramos. Inmortalizando as situacións máis ridículas ou comprometidas que calquera de nós pode sufrir cada día.

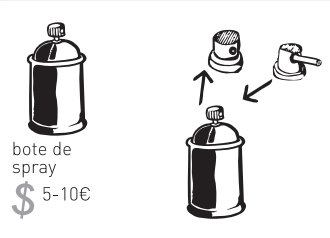
Serve apenas como un Grande Irmán que almacena o noso que facer diario para a utilización indebida ou non de quen ten acceso ás mesmas. Feito que a maioría dos cidadáns afirma ser irrelevante máis que, sen embargo, o que un se ve involucrado persoalmente dáse conta do inxusto e preocupante que pode resultar que te graven dando un simple bico nunha estación de tren, como a túa desgraza pode transformarse nun espectáculo televisivo emitido polos telexornais ou como o goberno de turno utiliza eses dispositivos para enterarse de con que funcionarios falan os concelleiros da oposición.

consecuencias legais

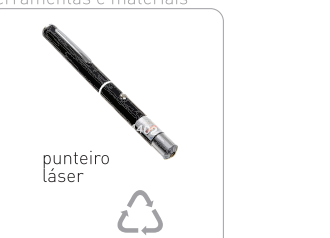
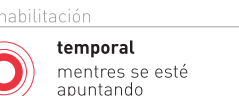
segundo a lexislación española

método	valor dos danos	titularidade da cámara	
		privada	pública
obstrución (colocación dalgún obxecto que impida a visión)	0€	?	sanción administrativa
destrución (lorxina algún gasto de limpeza; substitución de compoñentes ou da totalidade da cámara)	<400€	falta de danos pena de localización permanente de 2 a 12 días + multa de 10 a 20 días, + responsabilidade civil (indemnización polo importe dos danos)	
	>400€	delito de danos multa de 6 a 24 meses + responsabilidade civil (indemnización polo importe dos danos)	
		agravantes: impedir o exercicio de autoridade: + prisión de 1 a 3 anos bens de dominio uso público: + prisión de 1 a 3 anos forzas armadas ou corpos e forzas de seguridade do Estado: + prisión de 2 a 4 anos	

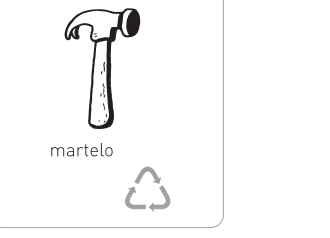
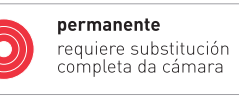
spray / spray con boquilla para perfilar

			
<i>"Convocatoria: 44 Camarón contra las camarillas!" publicado por unbarrioteliz</i>			
persoas			
habilidades			
ferramentas e materiais			
tempo			
grado de inhabilitación			
temporal			

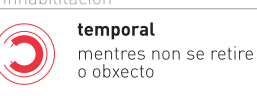
punteiro láser (baixa potencia)

			
<i>"How to ZAP a Camera: Using Lasers to Temporarily Neutralize Camera Sensors" publicado por Michael Naimark</i>			
persoas			
habilidades			
ferramentas e materiais			
tempo			
grado de inhabilitación			
temporal			

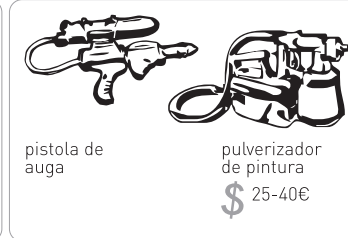
martelo

			
<i>"Kamerak txiki!!" publicado por kamarakixkitu</i>			
persoas			
habilidades			
ferramentas e materiais			
tempo			
grado de inhabilitación			
permanente			

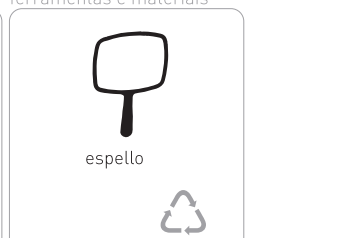
tapón de botella / bolsa de plástico atada

			
<i>"How to disable a CCTV security surveillance video camera" publicado por Instuccablsinator</i>			
persoas			
habilidades			
ferramentas e materiais			
tempo			
grado de inhabilitación			
temporal			

pulverizador de pintura / pistola de auga

			
<i>"Guía para la destrucción de circuitos cerrados de televisión" publicada por RTMark / Zemos 98</i>			
persoas			
habilidades			
ferramentas e materiais			
tempo			
grado de inhabilitación			
temporal			

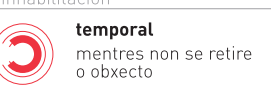
superficie reflectora

			
<i>"Drone Survival Guide" publicado por dronesurvivalguide.org</i>			
persoas			
habilidades			
ferramentas e materiais			
tempo			
grado de inhabilitación			
temporal			

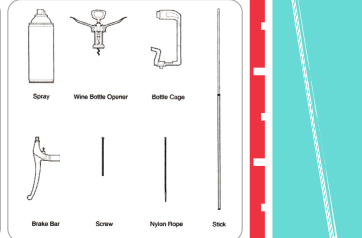
barra de aceiro

			
<i>"CAMOVER 2013" publicado por ernst benda</i>			
persoas			
habilidades			
ferramentas e materiais			
tempo			
grado de inhabilitación			
permanente			

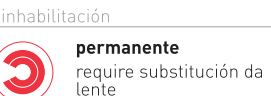
globo de helio

			
<i>"Intervention 11/14/07" por William Lamson</i>			
persoas			
habilidades			
ferramentas e materiais			
tempo			
grado de inhabilitación			
temporal			

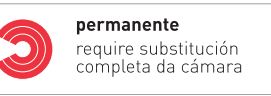
spray montado en pértiga

			
<i>"CCTV SPRAY" por Ai Weiwei</i>			
persoas			
habilidades			
ferramentas e materiais			
tempo			
grado de inhabilitación			
temporal			

punteiro láser (alta potencia)

			
<i>"Camera DESTROYED by Powerful Laser!!" publicado por styropyro</i>			
persoas			
habilidades			
ferramentas e materiais			
tempo			
grado de inhabilitación			
permanente			

bloque de formigón

			
<i>"Guía para la destrucción de circuitos cerrados de televisión" publicada por RTMark / Zemos 98</i>			
persoas			
habilidades			
ferramentas e materiais			
tempo			
grado de inhabilitación			
permanente			

bolsa de plástico encolada

			
<i>"Guía para la destrucción de circuitos cerrados de televisión" publicada por RTMark / Zemos 98</i>			
persoas			
habilidades			
ferramentas e materiais			
tempo			